

Arrest

nr. 248 195 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MEEUWENS
Eersels 56
3980 TESSENDERLO

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MEEUWENS en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2019 dient de verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Na onderzoek via de Eurodac-databank blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoeker overeenstemmen met vingerafdrukken, dewelke waren genomen naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming bij de Duitse en Franse diensten op respectievelijk 26 augustus 2015 en 26 juli 2017.

Op 7 januari 2020 wordt de verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 17 januari 2020 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Franse en de Duitse autoriteiten.

Op 22 januari 2020 aanvaarden de Franse autoriteiten de terugname van de verzoeker, op grond van artikel 18, lid 1, onder d) van de Dublin III-verordening.

Op 24 januari 2020 weigerden de Duitse autoriteiten de terugname van de verzoeker.

Op 25 februari 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : M. A. (...) voornaam : A. (...) geboortedatum : (...).1995

geboorteplaats : M. (...) nationaliteit : Somalië

Alias: M. A. A. (...) °(...)/1995; M. A. A. (...) °(...)/1995; M. A. (...) °(...)/1995

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M. A. A. (...) °(...)/1995. Alias: M. A. A. (...); M. A. A. (...); M(...) A(...)), verder de betrokkene, die van Somalische herkomst stelt te zijn, bood zich op 05/12/2019 aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 09/12/2019 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Daarbij legde hij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek op 05/12/2019 leidde tot een positief resultaat in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Dit resultaat toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland op 26/08/2015 en in Frankrijk op 62/07/2017.

De betrokkene werd op 07/01/2020 gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn verzoek. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Hij verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België op basis van artikelen 6, 8-11 of 16 van Verordening 603/2013 dan ook niet aan de orde. Volgens zijn verklaringen vroeg hij op 20/07/2015 internationale bescherming in Duitsland en verbleef hij ongeveer twee jaar in Stuttgart. Hij voegde toe dat zijn verzoek in mei 2017 het voorwerp was van een afwijzing. Volgens zijn verklaringen verzocht hij vervolgens internationale bescherming in Frankrijk in mei 2017 en verbleef hij in Nath. Hij voegde toe dat dit verzoek voorwerp was van een afwijzing “ongeveer zes maanden geleden” waarna hij nog zes maanden illegaal in Frankrijk is gebleven. De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat het altijd zijn bedoeling was om naar België te komen. Hij verklaarde dat de eerste keer toen hij naar Europa onderweg was hij van plan was naar België te gaan. In Duitsland werd hij gearresteerd. Zijn bedoeling was nooit om internationale bescherming in te dienen in Duitsland, maar omdat ze zijn vingerafdrukken namen moest hij wel, aldus zijn verklaring. Hij verklaarde dat hij een

negatieve beslissing kreeg in Duitsland en het ergens anders wou proberen. In het station zag hij een trein naar Frankrijk, dus zonder nadenken heeft hij deze trein genomen en kwam hij dus terecht in Frankrijk, waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij uitte verzet tegen een overdracht omdat hij het vindt dat het Europees systeem van Dublin niet rechtvaardig is. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er niet menselijk behandeld werd doordat hij op straat stond voor zes maanden en ze hem nadien alsnog niet hebben geholpen omdat hij geen recht had op opvang. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij een negatieve beslissing kreeg en niet in beroep kon gaan omdat hij daar geen middelen voor had.

Betreft de reisroute verklaarde betrokkene Somalië te hebben verlaten in januari 2015 omdat hij behoort tot de minderheid en religieus getrouwd is met een vrouw van een hogere klassen waardoor familiale problemen ontstonden. Betrokkene verklaarde tien dagen onderweg te zijn alvorens aan te komen in Ethiopië. Vanaf daar begin zijn doorreis naar Duitsland. Hij verliet Ethiopië in februari 2015 en reisde door naar Libië via Soedan. In Libië kwam hij eind februari aan en vertrok hij eind juni 2015. Hij verklaarde dat zijn verblijfplaats in Libië afhankelijk was van de smokkelaar. Op 01/07/2015 kwam hij per boot aan in Italië waar hij na een week vertrok. Per trein kwam hij op 20/07/2015 aan in Duitsland en diende hij een verzoek om internationale bescherming in. In mei 2017 verliet hij Duitsland en kwam hij aan in Frankrijk waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verliet Frankrijk op 02/12/2019 per trein en kwam vervolgens aan in België op 02/12/2019 aldus zijn verklaring.

De Duitse en Franse instanties werden op 17/01/2020 verzocht de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene op te nemen. Op 22/01/2020 stemden de Franse instanties hier conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 mee in. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Nice-Côte d'Azur. Op 24/01/2020 weigerden de Duitse instanties en verwezen zij naar het verzoek van Frankrijk aan Duitsland op 06/06/2017, waarop Duitsland op 07/06/2017 het verzoek aanvaarde, maar waarbij de Franse instanties de betrokkene niet overgedragen hebben binnen de termijn van zes maanden.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen. Hieronder vallen de rechten die voort vloeien uit de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna EVRM). In dat opzicht kan wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 criteria en mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen gronden zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We erkennen dat zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) als het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is. Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest): "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Volgens het HvJ-EU volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Bovendien is het vermoeden enkel weerlegbaar in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure met betrekking tot asiel en internationale bescherming of de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Daarnaast dient deze kunde op feiten te berusten die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou

kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

Het EHRM oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden een schending zijn van artikel 3 EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed/Oostenrijk).

We wijzen er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. Betrokkene stelde dat hij onmenselijk werd behandeld in Frankrijk. We merken echter op dat hij naast deze verklaring geen concrete elementen aanbracht die deze verklaring verder kunnen staven. De betrokkene maakte bijgevolg geen gewag van concrete ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling werden ervaren in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op refoulement de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof (EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk). We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Frankrijk stemde expliciet in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming voorwerp was van afwijzing: “de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Franse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden. Het indienen van een verzoek impliceert niet automatisch dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Het niet verkrijgen van een verblijfstitel wijst dan ook niet automatisch op een inbreuk op artikel 3 EVRM. We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. Verder benadrukken we dat Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties kent voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt dan ook geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we

nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Frankrijk, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat de Frankrijk instanties het beginsel van non-refoulement naleven alsook de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Frankrijk, net als België, beschermingsverzoeken onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd en zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 22/01/2020 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Door dit expliciet akkoord dient de betrokkene dan ook geen vrees te hebben om zonder meer uitgewezen te worden door de Franse autoriteiten. Betrokkene toonde ook op geen enkel moment aan dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek. De betrokkene zal bij het indienen van een nieuw verzoek gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder gedegen onderzoek van zijn verzoek.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project Asylum Information Database wordt gesteld dat de verzoeken van personen die, in het kader van de Dublin-Verordening, aan Frankrijk worden overgedragen op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019. Geschreven door Delbos Laurent en Tripier Claire. Terug te vinden via <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier, p. 49). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019, p. 49). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Nice-Côte d'Azur. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de prefectuur van "des Alpes Maritimes". Nice is de hoofdplaats van deze prefectuur, wat doet besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur dan ook niet en onoverkomelijk zal zijn.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (*hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile/HUDA*, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (*centres d'accueil et d'examen de situation administrative*, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 86.592 plaatsen (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019, p. 82). In de loop van 2019 beogen de bevoegde diensten nog de creatie van duizend bijkomende plaatsen in het CADA-systeem en 2.500 in noodopvangstructuren. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019, p. 86). In het rapport

wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019, p. 83).

Betrokkene verklaarde op straat te zijn beland omdat hij geen recht had op opvang. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven en bijgevolg op straat belanden, maar dat lacunes blijven bestaan (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019, p. 83; pp. 85-86). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn, maar veel stress te ervaren. Tot heden bracht hij geen medische attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan land zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijk aandoening en dat er een reëel en bewezen risico is op aanzienlijk en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van overdracht aan Frankrijk. Er kan daarom niet worden besloten dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België zijn en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid als verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

De Franse autoriteiten worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Ter conclusie en gelet op al deze aangehaalde elementen wordt besloten dat er geen grond om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten te prefectuur « des Alpes Maritimes ». (...)”

Op 10 maart 2020 wordt beslist om de termijn voor de overdracht te verlengen met 18 maanden.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enige middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“22. Doordat de geformaliseerde motieven niet afdoende zijn noch met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld;

23. En doordat verweerder meent dat er geen enkele aanleiding bestaat om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren, alsook doordat hij meent dat verzoeker niet bewijst dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

24. Terwijl op grond van de formele motiveringswet een administratieve rechtshandeling de feitelijke en juridische overwegingen moet bevatten, die de beslissing schragen; dat bovendien deze geformaliseerde motieven afdoende moeten zijn;

En terwijl de materiële motiveringsplicht vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat het werkelijk bestaande feiten betreft die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld.

En terwijl overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie de lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot de procedures van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen het aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

2.1.2 Toelichting bij het middel

2.1.2.1 De beginselen waarop het middel steunt

25. Wat de theoretische toelichting van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, verwijst verzoeker naar hetgeen zij hierboven onder punt 2.1.1 heeft uiteengezet.

2.1.2.1 A Principes (formele) motivering

26. Op grond van de wet van 29 juli 1991 (Formele Motiveringswet) moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden.

Artikel 3 van deze wet verwoordt dit als volgt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De verplichting in artikel 3 houdt in:

- *Dat in het document zelf de motivering moet opgenomen zijn waaruit het besluitvormingsproces van de overheid blijkt dat bij het formuleren van de beslissing gevolgd werd. De betrokkene moet uit het document zelf de redenen kunnen afleiden, die hebben geleid tot de bestuurshandeling.²*

- *Dat de motieven moeten bestaan uit de juridische en feitelijke elementen ten grondslag aan de beslissing. Zij moet de bestuurde in staat stellen te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens in concreto de beslissing is genomen.*
- *Dat de motieven afdoende moeten zijn. De motieven moeten in feite en in rechte correct en relevant zijn.*

Dit laatste houdt tevens in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing³ en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.⁴ De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.⁵

2.1.2.2 Toepassing in casu

27. Verzoeker stelt vast dat:

- *De aangehaalde motieven niet afdoende zijn;*
- *De motieven bestaan met een onvoldoende feitelijke grondslag die niet met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld.*

De beslissing voldoet niet aan de (formele) motiveringsverplichting zoals hieronder concreet toegelicht in het licht van artikel 3 EVRM.

2.1.2.3 Toelichting

28. *Verweerder wijst in zijn beslissingen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarbij de landen die partij zijn bij het "Dublin-acquis" in principe worden vermoed de grondrechten van verzoekers te eerbiedigen, alsook naar het gegeven dat Frankrijk, net als België, partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM (in die zin dient men, met het oog op enig perspectief en ter illustratie van de relativiteit van het een en ander, echter op te merken dat ook landen zoals Afghanistan, Hongarije, Soedan, Venezuela, Iran en Nicaragua partij zijn bij de Conventie van Genève).*

Dit vermoeden is evenwel niet onweerlegbaar.

29. *Het is immers mogelijk dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 EVRM of artikel 4 EUHandvest. (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, ECLI:EU:C:2011:865, Jur. 21 december 2011, 13.991.)*

Het Hof van Justitie oordeelde dat lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in de lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, (eigen onderlijning) (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, ECLI:EU:C:2011:865, Jwr. 21 december 2011, 13.991.)

30. *Verzoeker zal voormeld vermoeden weerleggen.*

2.1.2.3 A Betreffende de opvangcapaciteiten in Frankrijk

31. *Ten eerste blijkt uit het AIDA-rapport dat er in Frankrijk wel degelijk moeilijkheden zijn met opvang en bijstand voor overgedragen personen. Tevens is de huidige capaciteit ontoereikend. (STUKKEN 2-7 en p. 83-86 AIDA rapport)*

32. *Ten tweede melden de bestreden beslissingen dat er vooral problemen zijn met vluchtelingen die aankomen via de luchthaven van Parijs aangezien men van daaruit vaak nog verre verplaatsingen moet doen en hierbij geen bijstand krijgt.*

33. Dit probleem zou worden opgevangen door verzoeker naar Nice te sturen. Verzoeker zou zich dienen aan te bieden bij de prefectuur Alpes Maritimes, waarvan Nice de hoofdstad is. Op deze manier zou de verplaatsing beperkt blijven.

Deze oplossing aangeboden door de Franse overheden pakt het probleem van de opvangcapaciteit uiteraard niet aan. Indien men er de persberichten op naslaat, merkt men dat er met betrekking tot de opvangmogelijkheden in de Alpes-Maritimes veel problemen rijzen:

- 13 burgemeesters over heel Frankrijk, hebben een schrijven gericht aan ministers van Binnenlandse zaken en Volkshuisvesting (STUK 2). In de prefectuur Alpes-Maritimes zijn er echter duizenden personen, waarvan de meerderheid vluchtelingen, die geen stabiele huisvesting hebben. (STUKKEN 4-7)

- In de prefectuur Alpes-Maritimes worden asielzoekers opgevangen in gebrekkige centra die geïsoleerd zijn van de buitenwereld, zonder enige toegang tot activiteiten of Franse lessen. Er wordt o.a. gesproken van "ghetto's", "plaatsen die de situatie verrotten", "ongetrainde docenten", "te veel migranten", "gevechten" en "nietsdoen" (STUKKEN 4-7).

34. Daarnaast tracht verweerder aan te tonen dat Frankrijk voldoende inspanningen levert om bijkomende opvangplaatsen te creëren.

Een loutere aankondiging van dit voornemen is echter onvoldoende. Een aankondiging en een effectieve uitvoering zijn immers twee verschillende zaken.

Het AIDA-rapport deelt deze mening:

"Despite the increase in reception capacity and creation of new forms of centres, a number of regions continue to face severe difficulties in terms of providing housing to asylum seekers. As stated above, only about 44% of asylum seekers registered in 2018 received an accommodation place. "

Vrije vertaling:

"Ondanks de toename van opvangcapaciteit en de creatie van nieuwe vormen van centra, blijft een aantal regio's kampen met ernstige problemen bij het bieden van huisvesting aan asielzoekers. Zoals hierboven aangegeven, heeft slechts ongeveer 44% van de geregistreerde asielzoekers in 2018 een verblijfplaats ontvangen."

Het AIDA-rapport meent m.a.w. dat er in bepaalde regio's wel degelijk problemen zijn met de opvangcapaciteit.

Verweerder leidt uit het AIDA-rapport af dat er echter geen sprake is van overbevolking. Aangezien slechts ongeveer 44% een verblijfplaats heeft ontvangen, betekent dit dat 56% aan hun lot wordt overgelaten. Uiteraard kan er dan geen sprake zijn van overbevolking in de opvangcentra. Hieruit kan echter niet de conclusie worden getrokken dat Frankrijk voldoende opvang biedt.

Bovendien is er wel degelijk sprake van overbevolking in de opvangcentra (STUKKEN 2-7 en p. 83-86 AIDA rapport).

35. Tot slot blijkt uit het eerste verhoor van verzoeker dd. 07/01/2020 en de Dublin-beslissing zelf zeer duidelijk dat verzoeker tijdens zijn eerste verblijf in Frankrijk reeds het slachtoffer werd van het tekort aan opvang.

Verzoeker heeft aan den lijve mogen ondervinden hoe problematisch de opvang in Frankrijk kan zijn. De angst om weer op straat te belanden en nogmaals slachtoffer te worden van een mensonterende en vernederende behandeling is bijgevolg zeker niet uit de lucht gegrepen.

Men kan niet beweren dat het op straat laten leven van een jongvolwassene geen fundamentele schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest uitmaakt.

De negatieve beslissing (STUK 1) stelt dan ook onterecht dat verzoeker 'geen gewag maakt van concrete ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk, die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling werden ervaren in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest '.

36. De opvangcapaciteit in Frankrijk vertoont m.a.w. wel degelijk structurele tekortkomingen waardoor verzoeker een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending inhouden van zijn mensenrechten. (STUKKEN 2-7 en p. 83-86 AIDA rapport).

37. Het detentiecentrum in Nice is bovendien vervallen en in slechte staat. De gemeenschappelijke ruimtes zijn vuil en er zijn problemen met de airconditioning en de verwarming, hetgeen tot moeilijke levensomstandigheden leidt. Er zijn verschillende gevallen geweest van gestolen persoonlijke bezittingen. Bovendien is er onvoldoende voedsel dan wel geen halal voedsel, wat veel spanningen veroorzaakt tussen de gedetineerden en de politie, (pagina 106-107 van het AIDA-rapport).

38. Ter conclusie heeft verweerder met betrekking tot de opvangcapaciteit onvoldoende de feiten onderzocht.

Bovendien wordt uit de feiten die dan wel onderzocht werden een verkeerde conclusie getrokken. Men kan niet zonder meer stellen dat er geen problemen zijn met de opvangcapaciteit in Frankrijk en er geen schending van artikel 3 EVRM kan optreden.

De persoonlijke ervaringen van verzoeker in combinatie met het AIDA-rapport en hoger genoemde persberichten wijzen wel degelijk op een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM. Aangezien verwerende partij in de beslissing zelf verwijst naar het AIDA-rapport en het tevens gaat over berichten in de media, kon men hier niet onkundig van zijn.

Verweerder heeft nagelaten de werkelijk bestaande feiten met de nodige zorgvuldigheid vast te stellen. Bijgevolg wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

2.1.2.3 B Betreffende de systeemfouten

39. Daarnaast zijn er wel degelijk systeemfouten te vinden in Frankrijk.

40. Ten eerste betreffende het recht op een advocaat. Volgens pagina 39-40 van het AIDA-rapport heeft men pas recht op een advocaat vanaf de procedure in beroep.

Deze tussenkomst is vaak van mindere kwaliteit. De vergoedingen in Frankrijk zijn momenteel onvoldoende om kwaliteitsvol werk te leveren als advocaat. Vaak is de vergoeding al onvoldoende om de kost voor een tolk te dekken gedurende de voorbereiding van de zaak. (AIDA-rapport)

Daarnaast hebben advocaten vaak enkel het adres en geen telefoonnummers van hun cliënten. Daardoor is het zeer moeilijk om contact te maken met hun cliënt.

Tot slot zijn de advocaten vaak gebaseerd in Parijs (in tegenstelling tot hun cliënten) waardoor dit contact nog wordt bemoeilijkt. Ook is deze tussenkomst vaak moeilijk gelet op het feit dat men vaak een advocaat toegewezen krijgt die geografisch gezien zeer moeilijk te bereiken is.

Zoals eerder vermeld kreeg verzoeker na de negatieve beslissing van de Franse autoriteiten m.b.t. zijn verzoek tot internationale bescherming geen enkele bijstand teneinde in beroep te kunnen gaan tegen deze beslissing.

In zijn opvangcentrum in Angers werd zijn verzoek om naar de bevoegde autoriteit gebracht te worden gewoon genegeerd, alsook zijn verzoek om hem te helpen in de zoektocht naar een advocaat of zelfs maar naar juridische (eerstelijns)bij stand in het algemeen.

De afstand van Angers tot Parijs bedraagt zo'n 300 kilometer, of een treinrit van zo'n 2 uur. Het feit dat verzoeker de Franse taal niet machtig was, bemoeilijkte de zoektocht naar een advocaat evident nog meer. Verzoeker was dus in zeer grote mate afhankelijk van de omkadering in het opvangcentrum. Daar werd hem echter alle hulp geweigerd en werd verzoeker uiteindelijk op straat gezet. Aldus heeft verzoeker nooit enige fatsoenlijke beroepsmogelijkheid gekregen.

41. Ten tweede is verweerder van mening dat een terugkeer van Frankrijk niet automatisch een terugkeer naar Somalië betekent gelet op het feit dat verzoeker een meervoudige asielaanvraag kan indienen. Nochtans is het zo dat een tweede asielaanvraag enkel kan wanneer er nieuwe elementen aangebracht kunnen worden. Uit het AIDA-rapport blijkt echter dat dit in de praktijk vaak voor moeilijkheden zorgt:

"In practice, it might be quite difficult to provide evidence of new information and to prove its authenticity to substantiate subsequent claims. Asylum seekers often have difficulties in accessing the documents needed to prove new information e.g. difficulty in contacting their country of origin to obtain the evidence." (pg. 71)

Vrije vertaling:

"In de praktijk kan het erg moeilijk zijn om bewijzen van nieuwe informatie bij te brengen en de authenticiteit daarvan te bewijzen om opeenvolgende aanvragen te staven. Asielzoekers hebben vaak moeilijkheden om toegang te verkrijgen tot de nodige documenten om nieuwe informatie te bewijzen, bijvoorbeeld moeilijkheden in het contacteren van hun land van oorsprong om bewijs te verkrijgen."

Het is m.a.w. niet omdat de mogelijkheid tot een tweede aanvraag bestaat, dat verweerder kan garanderen dat verzoeker toegang krijgt tot deze mogelijkheid in Frankrijk. Enkel wijzen op de mogelijkheid om een tweede aanvraag in te dienen biedt verzoeker onvoldoende garanties.

42. Daarnaast blijkt dat, volgens NGO's, interviews bijzonder uitdagend zijn voor het individu, aangezien hij of zij vaak wordt onderbroken door de 'protection officer', die tegelijkertijd aantekeningen aan het typen is. In Nice wordt het gespreksverslag bovendien voorgelezen zonder te worden vertaald en wordt niet vermeld of de sollicitant tijdens het gesprek is onderbroken, (pagina 56 van het AIDA-rapport).

43. Bovendien blijkt dat - ook in de prefectuur Alpes Maritimes - er gevallen bekend zijn van manifeste schendingen van het asielrecht, waardoor asielzoekers een correcte toegang tot de asielprocedure wordt ontzegd (het gaat onder meer om het verhinderen/bemoeilijken van asielaanvragen en de weigering tot mededeling van stukken) (STUK 8).

44. Tot slot wordt er in Frankrijk meer en meer gebruik gemaakt van systematische detentie. (STUK 3)

45. Verweerder heeft nagelaten de werkelijk bestaande feiten met de nodige zorgvuldigheid vast te stellen. Bijgevolg wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

46. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 10 december 2014. Hierin werd geoordeeld dat:

"(...)

3.7. Voorts oordeelde het Hof reeds dat een situatie van extreme materiële armoede aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 EVRM wanneer een individu dat geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, wordt geconfronteerd met een onverschillige Staat (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 253). Dit geldt des te meer wanneer verdragsluitende Staten zich er in het kader van de Europese Unie positiefrechtelijk toe verbonden hebben om passende opvang te voorzien aan asielzoekers in het kader van de zogenaamde Opvangrichtlijn.

(...)

3.9. In de zaak Tarakhel oordeelde het EHRM dat hoewel de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië niet vergelijkbaar zijn met de schrijnende opvangomstandigheden in Griekenland en dus niet voldoende ernstig zijn om alle overdrachten naar Italië te schorsen, er op basis van de beschikbare informatie ernstige twijfels zijn over de huidige capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem. De mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, kan volgens het Hof niet zomaar worden afgewezen als ongegrond (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 115 en 120).

Het EHRM baseert zich voor deze stelling op de eerder vermelde UNHCR aanbevelingen van juli 2013 en het rapport van de Commissaris van de Mensenrechten van de Raad van Europa van 18 september 2012 alsook in zeer belangrijke mate op het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR van oktober 2013. Het EHRM stipt aan dat er slechts 8000 opvangplaatsen beschikbaar zijn in de CARA centra met wachtlijsten die zo lang zijn dat de meerderheid van asielzoekers geen realistisch vooruitzicht heeft op toegang tot opvang. Met betrekking tot SPRAR-opvangplaatsen, stelt het Hof vast dat er 4800 plaatsen beschikbaar zijn en 5000 personen op een wachtlijst staan. Zo zijn er in Rome 1300 plaatsen in het SP RAR met een wachtlijst van 1000 personen. In Milaan zijn er slechts 400 plaatsen en zouden gezinnen systematisch worden opgesplitst. Hoewel in september 2013 werd beslist om de capaciteit van het SPRAR-netwerk uit te breiden tot 16.000 plaatsen, stelt het EHRM op 4 november 2014 vast dat enkel 1.230 plaatsen werden gecreëerd waardoor het totaal aan SPRAR

opvangplaatsen op 9.630 komt. Tenslotte stelt het Hof vast dat er een grote discrepantie bestaat tussen het aantal asielaanvragen ingediend in 2013, dat op 15 juni 2013 een totaal van 14.184 asielaanvragen betrof, en het aantal opvangplaatsen in het SPRAR netwerk, met name 9.360 plaatsen. Zelfs in combinatie met de CARA opvangplaatsen zou de Italiaanse overheid, gezien het aantal asielaanvragen in 2013 en de bestaande wachtlijsten, niet in staat zijn om het grootste deel van de vraag om opvang, laat staan de gehele vraag om opvang, te absorberen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 108-110 en 115).

(...)

3.12. De Raad benadrukt dat het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107).

In casu, blijkt uit de bestreden beslissingen dat de gemachtigde zich enkel heeft gebaseerd op de rapporten van de Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS) en de Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, die beide dateren van 2011. De UNHCR aanbevelingen en de rapporten van de Commissaris voor de rechten van mens en van OSAR dateren van september 2012 respectievelijk juli en oktober 2013, maar verschenen alle drie voor de betreden beslissingen waren genomen op 18 november 2013. Gezien de discussie omtrent de opvangomstandigheden en asielprocedure in Italië kan redelijkerwijze worden verwacht dat de gemachtigde kennis had van deze rapporten of er minstens kennis van had moeten hebben. De gemachtigde diende aldus op de hoogte te zijn van de algemene problematiek van opvangcapaciteit voor asielzoekers in Italië.

(...)

3.14. In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde met betrekking tot de opvangmogelijkheden als volgt motiveert: "Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centra Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene."

Verwerende partij herhaalt in haar nota dat in de Fiumicino luchthaven 80 opvangplaatsen zijn voorzien voor zgn. Dublinterugkeerders voor maximaal twee weken tot er plaats vrijkomt in het SPAR-systeem. Is er geen plaats beschikbaar kunnen ze er, volgens verwerende partij, meestal toch blijven. Verwerende partij wijst verder op opvangplaatsen die tevens worden voorzien via lokale projecten, die opereren buiten het SPAR-opvangnetwerk. Tenslotte citeert de verwerende partij in haar nota uit het NOAS rapport van 2011 het volgende: "Dublin returnees with pending cases are supposed to be offered accommodation like other asylum seekers. As this group has been relatively small, it has usually been possible to find spaces for them in the CARA centers when they arrive in Rome. Dublin returnees arriving at Malpensa, have usually been offered a place to stay if they have a pending case. The current situation with large number of refugees coming from northern Africa, however, presents challenges in terms of the overall capacity of reception centers, which probably also will affect the capacity to accommodate returnees from other European countries." De verwerende partij besluit dat, hoewel er problemen zijn met de opvang van asielzoekers in Italië, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoekers in principe toegang tot hebben zodat niet op voorhand vaststaat dat zij niet zullen worden opgevangen overeenkomstig de Europese regelgeving.

3.15. Er wordt benadrukt dat de gemachtigde er toe gehouden is een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 293 en 388). De Raad kan in casu enkel vaststellen dat de gemachtigde louter op zeer algemene wijze de opvangmogelijkheden in Italië heeft beoordeeld, waarna hij besluit dat in "de meeste gevallen" opvang kan worden gevonden in een CARA-centrum. Ook in haar nota beperkt de verwerende partij zich tot zeer algemene stellingen.

De Raad wijst op het herhaaldelijk en zeer voorwaardelijk woordgebruik in het NOAS-rapport van 2011 ("supposed to" en "usually") en op het feit dat in 2011 reeds door NOAS werd aangestipt dat de grote toestroom aan asielzoekers uitdagingen geeft met betrekking tot de opvangcapaciteit. Het is juist deze opvangcapaciteit die het EHRM in de zaak Tarakhel op basis van recente landeninformatie ernstig in

twijfel trekt. Daardoor besluit het Hof dat de mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, niet ongegrond is.
(...)

(RvV 10 december 2014, nr.134 880, <https://www.rvvce.be/sites/default/files/arr/A134880.AN.pdf>)

47. Zoals hierboven uiteengezet onder 2.1.2.3 A is er in Frankrijk wel degelijk sprake van een algemene problematiek van opvangcapaciteit. Slechts 44% van de geregistreerde asielzoekers heeft in 2018 een verblijfplaats ontvangen, (p.83-85 AIDA-rapport) De mogelijkheid dat een betekenisvol aantal asielzoekers zonder opvang komt te staan kan niet zomaar worden afgewezen als ongegrond. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland.) In casu gaat om meer dan de helft van de asielzoekers, wat zonder twijfel een betekenisvol aantal is.

48. Het Hof meent verder dat de verkregen informatie specifiek en betrouwbaar dient te zijn. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland.)

49. Uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen volgt dat in het document zelf de motivering moet opgenomen zijn waaruit het besluitvormingsproces van de overheid blijkt dat bij het formuleren van de beslissing gevolgd werd. De betrokkene moet uit het document zelf de redenen kunnen afleiden, die hebben geleid tot de bestuurshandeling.

Aangezien dit onderzoek een essentiële overweging, minstens een overweging, dient te hebben gevormd in de besluitvorming, zou dit m.a.w. moeten zijn terug te vinden in de beslissing, quod non.

Zonder enige vermelding van deze overweging in de beslissing, volstaat de motivering niet om de bestreden beslissing te schragen. De motivering mist draagkracht en is bijgevolg niet afdoend.

Tevens dient te worden vastgesteld dat er geen, minstens onvoldoende, zorgvuldig en nauwgezet onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden van het individueel geval - in het bijzonder gelet op de algemene problematiek van opvangcapaciteit in Frankrijk. Bijgevolg wordt de materiële motiveringsplicht geschonden waarbij er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM optreedt. (RvV 10 december 2014, nr.134 880, <https://www.rvvce.be/sites/default/files/arr/A134880.AN.pdf>. 17.)

2.1.2.4 Conclusie

50. Verweerder heeft de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht alsmede artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: "EVRM") en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: "EU-Handvest")

51. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2.1. De formele motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. In casu is hieraan voldaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt met name vast dat de gemachtigde de beslissing in rechte heeft gemotiveerd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-verordening. Daarnaast heeft de gemachtigde ook geconcludeerd dat er geen grond is om het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker in België te behandelen op grond van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt aangezien de verzoeker eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk en deze lidstaat de terugname heeft aanvaard op grond van artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-verordening. Er wordt verder op uitvoerige en concreet gedocumenteerde wijze (*"AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019"*, hierna: het AIDA-rapport, zoals toegevoegd aan het administratief dossier) gemotiveerd dat niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en dat de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening. De gemachtigde licht tevens uitgebreid toe dat het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening en dat personen die in het kader van deze verordening aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De gemachtigde gaat hierbij telkenmale op uitgebreide wijze in op de specifieke situatie van de verzoeker, die reeds eerder in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende, alsook op de verklaringen die de verzoeker heeft afgelegd op 7 januari 2020. Verder wordt concreet gemotiveerd waarom hieruit nog niet blijkt dat er een situatie aan de orde is die oploopt tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit de uiteenzettingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

De door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming wordt tevens weerspiegeld in artikel 4 van het Handvest dat eveneens bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming

zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ook Dublinoverdrachten kunnen een schending van artikel 3 van het EVRM opleveren (*cf.* EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – het zogenaamd wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens de vaste rechtspraak van het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM moeten de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 219-220; EHRM 26 oktober 2000, Kudla/Polen, §§ 91-92). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed/Oostenrijk van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening dus ook een zeker niveau van hardheid moeten vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het EHRM stelde het volgende: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).*” (vrije vertaling: De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de verzoeker een reëel risico loopt, vereist onvermijdelijk dat het Hof de voorzieningen in het land van ontvangst onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de slechte behandeling die de verzoeker beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimale graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor slechte behandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, rekening houdende met de algemene situatie aldaar en zijn persoonlijke omstandigheden.)

De beoordeling van het minimumniveau van hardheid is aldus relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale

gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 5 februari 2015, A.M.E./Nederland, § 28; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 219; EHRM 15 juli 2002, Kalashnikov/Rusland, § 95). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 251).

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. De bewijslast ter zake rust in de eerste plaats op de verzoekende partij.

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus eenzelfde inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublinverordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublincriteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, ptn. 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ (Grote Kamer) 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, pt. 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat worden bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende moet de verzoeker, waar hij zich beroept op de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, concreet aannemelijk maken bij een overdracht aan Frankrijk vernederende

of ontorende behandelingen te vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Hieronder zal blijken dat de verzoeker *in casu* geen dergelijke schending aantoont.

3.2.3. De verzoeker betoogt dat er in Frankrijk wel degelijk moeilijkheden zijn met de opvang en bijstand voor overgedragen persoon en hij stelt dat de huidige opvangcapaciteit ontoereikend is. De verzoeker verwijst in dit verband naar het AIDA-rapport en naar een aantal artikelen die hij bij zijn verzoekschrift voegt.

De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat er vooral problemen zijn met vluchtelingen die aankomen via de luchthaven van Parijs omdat men van daaruit vaak nog verre verplaatsingen moet maken en men hierbij geen bijstand krijgt. Dit probleem zou voor hem worden opgevangen door hem naar Nice te sturen, waar hij zich moet aanbieden bij de prefectuur van “Alpes-Maritimes” waarvan Nice de hoofdstad is, zodat de verplaatsing beperkt blijft. De verzoeker brengt hiertegen in dat ook met de opvangmogelijkheden in “Alpes-Maritimes” veel problemen rijzen. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst de verzoeker naar een aantal artikelen die hij bij zijn verzoekschrift voegt.

Tevens voert de verzoeker aan dat een voornemen om bijkomende opvangplaatsen te creëren nog niet hetzelfde is als dit effectief ook uitvoeren.

Verder leest de verzoeker in het AIDA-rapport dat slechts 44% van de asielzoekers een verblijfplaats heeft ontvangen, wat volgens hem wil zeggen dat 56% aan zijn lot werd overgelaten. De verzoeker voert aan dat hieruit niet kan geconcludeerd worden dat Frankrijk voldoende opvang biedt. De verzoeker betwist voorts dat er in de opvangcentra geen sprake zou zijn van overbevolking, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet.

Ten slotte verwijst de verzoeker naar zijn gehoor van 7 januari 2020 en naar de bestreden beslissing waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat hij tijdens zijn eerder verblijf in Frankrijk reeds het slachtoffer werd van een tekort aan opvang.

De verzoeker meent daarom dat niet beweerd kan worden dat het op straat laten leven van een jongvolwassene geen fundamentele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest uitmaakt.

De Raad wijst er op dat in de bestreden beslissing vooreerst het kader van de Europese Dublinprocedure wordt geschetst. Vervolgens wordt ingegaan op de opvangmogelijkheden en de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk en dit aan de hand van een belangrijke informatiebron nl. het AIDA-rapport geüpdatet tot maart 2019. Dit rapport wordt uitgegeven door ECRE en steelt op vaststellingen van Franse NGO's en het kantoor van UNHCR in Parijs. De gemachtigde houdt hierbij tevens rekening met het profiel van de verzoeker, die als alleenstaande Dublinterugkeerder kan worden beschouwd, en met de specifieke verklaringen van de verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de verzoeker zich verzette tegen een overdracht aan Frankrijk omdat *“omdat hij er niet menselijk behandeld werd doordat hij op straat stond voor zes maanden en ze hem nadien alsnog niet hebben geholpen omdat hij geen recht had op opvang”*.

In de bestreden beslissing wordt over de opvangcapaciteit in Frankrijk en de bezwaren die de verzoeker bij een overdracht maakte, als volgt gemotiveerd:

“We wijzen er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. Betrokkene stelde dat hij onmenselijk werd behandeld in Frankrijk. We merken echter op dat hij naast deze verklaring geen concrete elementen aanbracht die deze verklaring verder kunnen staven. De betrokkene maakte bijgevolg geen gewag van concrete ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling werden ervaren in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest of die zouden wijzen

op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest. We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling of op refoulement de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof (EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk). We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel, in dit geval van een overdracht aan Frankrijk. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties."

En

"In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project Asylum Information Database wordt gesteld dat de verzoeken van personen die, in het kader van de Dublin-Verordening, aan Frankrijk worden overgedragen op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019. Geschreven door Delbos Laurent en Tripier Claire. Terug te vinden via <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier, p. 49). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019, p. 49). Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Nice-Côte d'Azur. De betrokkene wordt verzocht zich aan te bieden bij de prefectuur van "des Alpes Maritimes". Nice is de hoofdplaats van deze prefectuur, wat doet besluiten dat de verplaatsing naar de verantwoordelijke prefectuur dan ook niet en onoverkomelijk zal zijn.

De verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming, waaronder de reguliere opvangcentra (CADA), de bijkomende noodopvangstructuren (*hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile/HUDA*, CAO, AT-SA) en de centra voor opvang en onderzoek van de administratieve situatie (*centres d'accueil et d'examen de situation administrative*, CAES) kennen heden een totale capaciteit van 86.592 plaatsen (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019, p. 82). In de loop van 2019 beogen de bevoegde diensten nog de creatie van duizend bijkomende plaatsen in het CADA-systeem en 2.500 in noodopvangstructuren. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de reguliere CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019, p. 86). In het rapport wordt opgemerkt dat vele opvangcentra gericht zijn op de huisvesting van gezinnen en koppels, wat het moeilijk zou maken voor alleenstaande mannen en vrouwen om toegang te verkrijgen tot de opvangstructuren (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019, p. 83).

Betrokkene verklaarde op straat te zijn beland omdat hij geen recht had op opvang. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het rapport erkent dat de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven en bijgevolg op straat belanden, maar dat lacunes blijven bestaan (AIDA Country Report France: 2018 update, maart 2019, p. 83; pp. 85-86). Gelet op het voorgaande benadrukken we dat derhalve niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013."

Waar de verzoeker argumenteert dat hij zelf reeds in Frankrijk het slachtoffer is geweest van een gebrek aan opvang, wijst de Raad er op dat de verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft dat hij in Frankrijk gedurende twee jaar in een opvangcentrum heeft verbleven (zie gehoor d.d. 7 januari 2020, antwoord op vraag 37). Uit het verslag van dit gehoor, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat verzoekers verklaring dat hij zes maanden zonder opvang was, sloeg op het verblijf in Frankrijk tijdens de procedure inzake het ingediende verzoek om internationale bescherming. Het komt eerder logisch en coherent voor dat deze verklaring betrekking heeft op de periode van zes maanden waarin de verzoeker, na van de Franse autoriteiten een negatieve beslissing te hebben ontvangen, illegaal in

Frankrijk is gebleven alvorens naar België te komen (zie gehoor *d.d.* 7 januari 2020, antwoord op vraag 22). Met de loutere en bijzonder vage bewering dat uit het gehoor van 7 januari 2020 en uit de bestreden beslissing zou blijken dat de verzoeker reeds tijdens zijn eerste verblijf in Frankrijk het slachtoffer was van een tekort aan opvang, blijkt dan ook niet dat de verzoeker tijdens de behandeling van zijn eerdere verzoek om internationale bescherming in Frankrijk zou verstoken zijn geweest van een opvang voor verzoekers om internationale bescherming. Het eventuele gebrek aan opvang tijdens een illegaal verblijf voor of na de procedure inzake internationale bescherming, is *in casu* niet relevant aangezien de bestreden beslissing ertoe leidt dat de verzoeker zich naar Frankrijk begeeft in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming (Dublin-terugkeerder), met alle garanties en waarborgen vandien. Ook de loutere bewering dat de verzoeker op straat zal moeten leven en de enkele angst hiervoor, volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aan te tonen.

In de bestreden beslissing wordt voorts erkend dat het AIDA-rapport de situatie inzake de bijstand en opvang van aan Frankrijk overgedragen personen, als ingewikkeld omschrijft. De gemachtigde benadrukt echter dat uit datzelfde rapport blijkt dat *“de Franse instanties doortastende maatregelen nemen om te vermijden dat verzoekers zonder opvang blijven en bijgevolg op straat belanden, maar dat lacunes blijven bestaan”*. De gemachtigde concludeert dat *“niet kan worden besloten dat de Franse instanties algeheel in gebreke blijven in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en de door het rapport aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.”* Door te verwijzen naar hetzelfde rapport, toont de verzoeker niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoeker leest in het AIDA-rapport dat slechts 44% van de asielzoekers een verblijfplaats heeft ontvangen, wat volgens hem wil zeggen dat 56% aan zijn lot werd overgelaten. Het AIDA-rapport vermeldt echter nergens dat 56% van de verzoekers om internationale bescherming aan hun lot werd overgelaten. Hoewel wel wordt gemeld dat verzoekers om internationale bescherming, samen met illegale migranten, in een aantal steden op straat leven of in geïmproviseerde kampen, blijkt hieruit geenszins dat het om 56% van de verzoekers om internationale bescherming zou gaan. De verzoeker maakt een denkfout in zijn redenering. Het gegeven dat aan 44% van de geregistreerde verzoekers om internationale bescherming een opvangplaats werd toegewezen, betekent immers nog niet dat de overige 56% van elke opvang verstoken bleven. Zo zijn er uiteraard ook verzoekers om internationale bescherming die onderdak vinden buiten het opvangsysteem om, bij familie of vrienden, en die dus geen nood hebben aan een opvang van overheidswege. De verzoeker toont met deze loutere cijfergegevens dus niet aan dat het opvangtekort in Frankrijk dermate wijdverspreid en groot zou zijn, dat er sprake zou zijn van werkelijke systeemfouten in de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming.

Bij zijn verzoekschrift voegt de verzoeker verder nog artikelen van *“Francebleu”*, *“20Minutes”*, *“NiceMatin”* en *“France 3”*. Deze krantenartikelen doen geen afbreuk aan de vaststellingen in het AIDA-rapport, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en die afkomstig zijn van een gezaghebbende bron.

Verder wijst de verzoeker er nog op dat het detentiecentrum in Nice vervallen en in slechte staat is, er is onvoldoende voedsel dan wel geen halal voedsel wat spanningen veroorzaakt (zie AIDA-rapport, p. 106-107). De verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij als Dublinterugkeerder in een detentiecentrum zal moeten verblijven. Uit het AIDA-rapport blijkt net dat Dublinterugkeerders als reguliere verzoekers om internationale bescherming worden beschouwd en zij van dezelfde opvangvoorzieningen genieten als verzoekers om internationale bescherming onder de gewone of de versnelde procedure (zie AIDA-rapport, p. 84).

De verzoeker voert aan dat uit het AIDA-rapport blijkt dat men pas recht heeft op een advocaat vanaf de procedure in beroep, deze tussenkomst vaak van mindere kwaliteit is omdat de vergoedingen hiervoor te laag liggen en men vaak een advocaat krijgt toegewezen die geografisch zeer moeilijk te bereiken is. De verzoeker wijst erop dat hij na zijn eerdere negatieve beslissing in Frankrijk, hij geen enkele bijstand kreeg om beroep te kunnen aantekenen. Zijn verzoek om hem te helpen in de zoektocht naar een advocaat of naar juridische eerstelijnsbijstand in het algemeen, zou genegeerd zijn. De verzoeker licht toe dat hij de Franse taal niet machtig was, hetgeen de zoektocht naar een advocaat nog meer bemoeilijkte. De verzoeker stelt dat alle hulp in het opvangcentrum werd geweigerd en hij op straat werd gezet zonder enige fatsoenlijke beroepsmogelijkheid te hebben gehad.

Dienaangaande dient erop te worden gewezen dat het recht op informatie en bijstand tijdens de procedure inzake internationale bescherming wordt geregeld in de artikelen 19 tot en met 22 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (Pb.L. 29 juni 2013, afl. 180, 60), die luiden als volgt:

“Artikel 19

Kosteloze juridische en procedurele informatie in procedures in eerste aanleg

- 1. In de in hoofdstuk III bedoelde procedures in eerste aanleg zorgen de lidstaten ervoor dat verzoekers op verzoek kosteloze juridische en procedurele informatie krijgen, die ten minste inlichtingen over de procedure omvat die zijn toegesneden op de bijzondere omstandigheden van de verzoeker. In het geval van een negatieve beslissing inzake een verzoek in eerste aanleg, verstrekken de lidstaten de verzoekers, op verzoek, naast de overeenkomstig artikel 11, lid 2, en artikel 12, lid 1, onder f), verstrekte informatie, ook informatie teneinde de redenen voor die beslissing toe te lichten en uit te leggen hoe de beslissing kan worden aangevochten.*
- 2. Het verstrekken van kosteloze juridische en procedurele informatie is onderworpen aan de in artikel 21 vastgestelde voorwaarden.*

Artikel 20

Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in beroepsprocedures

- 1. De lidstaten zorgen ervoor dat op verzoek kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt geboden in de in hoofdstuk V bedoelde beroepsprocedures. Deze rechtsbijstand en vertegenwoordiging omvat ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg.*
- 2. De lidstaten kunnen ook voorzien in kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging in de in hoofdstuk III bedoelde procedures in eerste aanleg. In dergelijke gevallen is artikel 19 niet van toepassing.*
- 3. De lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep van de verzoeker volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft.*
Wanneer overeenkomstig dit lid een besluit om geen kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging aan te bieden, wordt genomen door een andere autoriteit dan een rechterlijke instantie, zorgen de lidstaten ervoor dat de verzoeker recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel om dat besluit bij een rechterlijke instantie aan te vechten.
Bij de toepassing van dit lid zorgen de lidstaten ervoor dat de rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig wordt beperkt en dat de daadwerkelijke toegang tot de rechter voor de verzoeker niet wordt belemmerd.
- 4. Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging is onderworpen aan de in artikel 21 vastgestelde voorwaarden.*

Artikel 21

Voorwaarden voor het aanbieden van kosteloze juridische en procedurele informatie en van kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging

- 1. De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie wordt aangeboden door niet-gouvernementele organisaties of beroepsbeoefenaars in dienst van de overheid of gespecialiseerde overheidsdiensten.*
De in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt aangeboden door personen die daartoe door het nationale recht zijn erkend of toegelaten.
- 2. De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging worden aangeboden:*
 - a) uitsluitend aan diegenen die niet over voldoende middelen beschikken; en/of*
 - b) uitsluitend door de diensten van juridische adviseurs of andere raadslieden die door het nationale recht uitdrukkelijk zijn aangewezen om verzoekers bij te staan en te vertegenwoordigen.**De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging uitsluitend wordt aangeboden in beroepsprocedures overeenkomstig hoofdstuk V voor een rechterlijke instantie in eerste aanleg en niet in verder beroep of bezwaar waarin het nationale recht voorziet, waaronder een nieuwe behandeling of herziening van een beroep.*
De lidstaten kunnen ook bepalen dat de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden aan verzoekers die niet langer op hun grondgebied aanwezig zijn op grond van artikel 41, lid 2, onder c).

3. De lidstaten kunnen voorschriften vaststellen betreffende het indienen en behandelen van verzoeken om de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging.

4. De lidstaten kunnen voorts:

a) financiële en/of tijdslimieten instellen ten aanzien van de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en van de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging, mits die limieten de beschikbaarheid van juridische en procedurele informatie en van de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig beperken;

b) bepalen dat de behandeling, wat de honoraria en andere kosten betreft, niet gunstiger mag zijn dan de in het algemeen aan hun ingezetenen verleende behandeling in aangelegenheden die verband houden met rechtsbijstand.

5. De lidstaten kunnen om gehele of gedeeltelijke terugbetaling van de betaalde kosten verzoeken wanneer de financiële situatie van de verzoeker aanzienlijk is verbeterd of indien de beslissing om die kosten te betalen is genomen op basis van door de verzoeker verstrekte onjuiste informatie.

Artikel 22

Recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging in alle fasen van de procedure

1. Verzoekers worden in de gelegenheid gesteld om op eigen kosten daadwerkelijk een juridische adviseur of andere raadsman die door het nationale recht als zodanig is erkend of toegelaten, in alle fasen van de procedure, ook na een negatieve beslissing, te raadplegen over met hun verzoek om internationale bescherming samenhangende aangelegenheden.

2. De lidstaten kunnen toestaan dat niet-gouvernementele organisaties overeenkomstig het nationale recht in de in hoofdstuk III en hoofdstuk V bedoelde procedures kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging aanbieden aan verzoekers."

Gelet op hetgeen voorafgaat, dienen de lidstaten ervoor te zorgen dat verzoekers om internationale bescherming vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de procedure, waaronder juridisch basisadvies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Enkel in de beroepsprocedure moet worden voorzien in kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar het AIDA-rapport, om te besluiten dat er sprake is van systeemfouten in de juridische bijstand, zonder dat hij echter concreet uiteenzet waarom de problemen waarvan melding wordt gemaakt, wijzen op structurele tekortkomingen die tot gevolg hebben dat een adequate behandeling van het verzoek om internationale bescherming niet langer is gewaarborgd.

In het AIDA-rapport wordt zowel ingegaan op de juridische bijstand in eerste aanleg (AIDA-rapport, p. 38-39) als op het recht op informatie over de procedure inzake de internationale bescherming (AIDA-rapport p. 75-76 en de toegang tot NGO's en het UNHCR (AIDA-rapport p. 76 en p. 111). Er kan worden gelezen dat verzoekers om internationale bescherming beroep kunnen doen op een "Guide for asylum seekers in France", die werd vertaald in 18 talen, dat zes NGO's actief zijn in de opvangcentra en dat ook het personeel van de opvangcentra en maatschappelijke werkers er de verzoekers bijstaan bij de voorbereiding van hun interview, papierwerk en het opstellen van het verzoek om internationale bescherming. Er wordt wel gemeld dat de bijstand kan verschillen, afhankelijk van het type van opvang dat werd verstrekt, waarbij verzoekers die de reguliere opvangcentra (CADA) een in het centrum zelf een uitgebreide bijstand genieten, terwijl verzoekers in noodopvangfaciliteiten afhankelijk zijn van de regionale PADA, die soms verderaf gelegen zijn. Uit het AIDA-rapport blijkt echter geenszins dat asielzoekers systematisch niet in de mogelijkheid zijn om de nodige kosteloze juridische en procedurele informatie te verkrijgen. In het licht van de voormelde bepalingen van de richtlijn 2013/32/EU blijkt bovendien niet dat bijstand tijdens het interview in eerste aanleg een vereiste is om te kunnen spreken van een adequate asielprocedure die voldoende waarborgen inhoudt. Niettemin wordt in het AIDA-rapport gemeld dat verzoekers zich bij hun interview wel degelijk kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een medewerker van een geaccrediteerde NGO (AIDA-rapport, p. 32). Een kosteloze rechtsbijstand van een advocaat is in de procedure in eerste aanleg evenmin vereist volgens de richtlijn 2013/32/EU en bovendien toont de verzoeker niet aan dat hij eventueel niet op eigen kosten beroep zou kunnen doen op een advocaat om hem bij te staan tijdens de procedure in eerste aanleg. Er liggen dan ook geen of onvoldoende concrete aanwijzingen voor dat er systeemfouten zijn inzake de geboden kosteloze juridische informatie en bijstand tijdens de procedure in eerste aanleg.

Verder merkt de verzoeker nog op dat volgens NGO's interviews bijzonder uitdagend zijn voor het individu aangezien de betrokkene vaak wordt onderbroken door de "protection officer" die tegelijkertijd aantekeningen aan het typen is. Tevens merkt de verzoeker op dat in Nice het gespreksverslag wordt voorgelezen zonder te worden vertaald en er niet wordt vermeld of de sollicitant tijdens het gesprek werd onderbroken (AIDA-rapport, p. 56). Het gaat hier echter enkel om mineure ongemakken, doch de verzoeker toont niet aan dat deze ongemakken dermate verstrekende gevolgen zouden hebben dat er niet langer sprake zou zijn van een adequate en kwalitatieve asielprocedure in Frankrijk.

Voorts wordt in het AIDA-rapport gesteld dat de juridische bijstand tijdens de beroepsprocedure wordt geboden door advocaten, en dat deze bijstand onder bepaalde voorwaarden kosteloos wordt verstrekt. Verzoekers om internationale bescherming kunnen zelf kiezen om zich te laten bijstaan door een advocaat naar eigen keuze dan wel door een advocaat die wordt aangewezen door het Legal Aid Office. In 2018 werd 90% van de aanvragen om kosteloze rechtsbijstand goedgekeurd en een eventuele weigering kan worden aangevochten bij de voorzitter van de CNDA. Waar de vergoeding voor advocaten in 2013 slechts 8 credits bedroeg (182 euro), werden de credits in 2013 verdubbeld tot 16 credits (424 euro) voor een beroep met hoorzitting en in januari 2016 werd de financiële waarde van een credit nogmaals verhoogd. De vergoeding voor advocaten wordt echter nog steeds te laag beschouwd, met als gevolg dat vele advocaten geen kwaliteitsvol werk leveren in elke case. Bovendien zijn de meeste advocaten gevestigd in Parijs, wat hoge verplaatsingskosten oplevert voor verzoekers die elders in Frankrijk worden opgevangen. Hoewel de opvangcentra hiertoe niet verplicht zijn en de verzoekers eerder verwijzen naar de rechtsbijstand door advocaten, staan de meeste opvangcentra in de praktijk echter nog steeds asielzoekers bij inzake hun beroep bij de CNDA en wordt er bij beroepsprocedures ook nog steeds bijstand geboden door NGO's (AIDA-rapport, p. 37). Uit het AIDA-rapport blijkt voorts inderdaad dat advocaten vaak enkel het adres en niet het telefoonnummer hebben van hun cliënt waardoor het contact bemoeilijkt wordt, doch aangezien de verzoeker op de hoogte is van dit probleem, staat niets hem in de weg om er zelf voor te zorgen dat zijn advocaat naar keuze of de door hem toegewezen advocaat zijn telefoonnummer krijgt.

Uit de informatie in het AIDA-rapport blijkt derhalve nog niet dat de geboden kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in beroepsprocedures in die mate zouden tekortschieten dat deze niet langer effectief beschikbaar zijn voor asielzoekers of dat er kan worden gesproken van systematische tekortkomingen die een adequate asielprocedure in het gedrang brengen. Hiervoor liggen geen voldoende concrete aanwijzingen voor. Loutere beweringen omtrent een gebrekkige toegang tot rechtsbijstand in het verleden, volstaan niet om het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen.

In het licht van de voorgaande bespreking toont de verzoeker niet aan dat hij in Frankrijk niet gerechtigd zal zijn op kosteloze juridische en procedurele informatie in de procedure in eerste aanleg en op kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in de beroepsprocedure. Het blijkt niet dat de problemen die zich ter zake nog kunnen stellen van die aard zijn dat deze kunnen wijzen op ernstige en structurele tekortkomingen die maken dat een adequate en kwaliteitsvolle procedure inzake de internationale bescherming niet langer is gegarandeerd. Het AIDA-rapport bevestigt net uitdrukkelijk dat er gratis juridische informatie en advies wordt geboden in eerste aanleg alsook dat asielzoekers in de praktijk toegang hebben tot gratis juridische rechtsbijstand door een advocaat in beroep tegen een negatieve beslissing. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat concrete en ernstige aanwijzingen voorhanden zijn dat er in Frankrijk geen mogelijkheid is tot het doorlopen van een adequate en kwaliteitsvolle asielprocedure. Er werden dan ook geen concrete argumenten naar voor gebracht die van aard zijn de vaststelling te weerleggen dat de verzoeker bij overdracht aan Frankrijk toegang zal hebben tot een adequate asielprocedure die voldoende waarborgen biedt.

Daarnaast voert de verzoeker aan dat het indienen van een tweede asielvraag in de praktijk moeilijkheden meebrengt, hij citeert hierbij uit het AIDA-rapport. De verzoeker werpt op dat de verweerder niet kan garanderen dat hij toegang krijgt tot deze mogelijkheid. De verzoeker meent dat het louter wijzen op de mogelijkheid om een tweede aanvraag in te dienen onvoldoende garanties biedt.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

"Middels het akkoord van 22/01/2020 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Door dit expliciet akkoord dient de betrokkene dan ook geen vrees te hebben om zonder meer

uitgewezen te worden door de Franse autoriteiten. Betrokkene toonde ook op geen enkel moment aan dat het eerdere, reeds afgewezen, verzoek behandeld werd zonder volledig en gedegen onderzoek. De betrokkene zal bij het indienen van een nieuw verzoek gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder gedegen onderzoek van zijn verzoek."

In het AIDA-rapport wordt op p. 70-71 het volgende uiteengezet:

"To support his or her subsequent application, the asylum seeker must provide in writing "new evidence" or facts subsequent to the date of the CNDA decision, or evidence occurring prior to this date if he or she was informed thereof only subsequently.²⁷⁴ In practice, an ancient fact could also be considered as "new", if the asylum seeker had not referred to it during the first application due to his or her being "under coercion". This mainly concerns women who have escaped a prostitution rings; they have to prove this escape.

In practice, it might be quite difficult to provide evidence of new information and to prove its authenticity to substantiate subsequent claims. Asylum seekers often have difficulties in accessing the documents needed to prove new information e.g. difficulty in contacting their country of origin to obtain the evidence."

[vrije vertaling: Om hun volgend verzoek te ondersteunen, moet de asielzoeker schriftelijk "nieuw bewijs" of gegevens van na de CNDA-beslissing voorleggen, ofwel een bewijs van een eerder gebeuren indien de asielzoeker daarvan pas nadien op de hoogte werd gesteld. In de praktijk kunnen oude gegevens ook als "nieuw" worden beschouwd, indien de asielzoeker hiervan omwille van dwang nog geen melding had gemaakt tijdens het eerste verzoek. Dit geldt meestal voor vrouwen die ontsnapt zijn uit het prostitutiemilieu, zij moeten bewijzen dat zij ontsnapt zijn.

In de praktijk kan het bij meervoudige verzoeken behoorlijk moeilijk zijn om bewijzen of nieuwe informatie te verstrekken en om hiervan de authenticiteit aan te tonen. Asielzoekers ervaren vaak moeilijkheden om de benodigde documenten te verzamelen teneinde nieuwe informatie aan te tonen, zo is het bijvoorbeeld moeilijk om contact te leggen met hun land van herkomst om bewijzen te verkrijgen.]

Gelet op deze informatie toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde enig gekend gegeven miskent waar hij stelt dat de verzoeker *"na overdracht in Frankrijk een nieuw verzoek (zal) kunnen indienen en nieuwe elementen (zal) kunnen aanvoeren"*. Of deze procedure succesvol zal zijn, hangt af van de nieuwe elementen die de verzoeker aanbrengt. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij moeilijkheden zou ondervinden bij het aanbrengen en staven van zijn nieuwe elementen.

Onder verwijzing naar een artikel op de website *"www.asylumineurope.org"* voert de verzoeker aan dat er in Frankrijk meer gebruik wordt gemaakt van systematische detentie. Het blijkt echter niet dat de in dit artikel besproken detentie betrekking heeft op Dublinterugkeerders, zodat de relevantie van dit artikel door de verzoeker niet wordt aangetoond.

Onder verwijzing naar een artikel op de website *"www.infomigrants.net/fr"* werpt de verzoeker op dat ook in de prefectuur Alpes Maritimes er gevallen bekend zijn van schendingen van het asielrecht waarbij asielzoekers een correcte toegang tot de asielprocedure wordt ontzegd. Uit een lezing van het betrokken artikel blijkt dat het ging om een Eritrese familie die door de prefect van het departement Alpes-Maritimes naar Italië werd gebracht omdat Italië als de verantwoordelijke lidstaat werd beschouwd. De verzoeker bevindt zich niet in dezelfde situatie. In deze zaak aanvaarden de Franse autoriteiten immers op 22 januari 2020 de terugname van de verzoeker. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden uiteengezet dat: *"(m)iddels het akkoord van 22/01/2020 (...) de Franse instanties te kennen (hebben) gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene"*. Daarenboven blijkt uit een lezing van het betrokken artikel dat de Eritrese familie in rechte succesvol optrad ten aanzien van de jegens hen genomen beslissing. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij – voor zover nodig – geen beroep zou kunnen doen op de Franse rechtbanken.

Verder citeert de verzoeker uitgebreid uit 's Raads arrest met nummer 134 880 van 10 december 2014. Arresten van de Raad hebben geen precedentenwerking zodat met de loutere verwijzing en citering ervan de onwettigheid van de thans bestreden beslissing niet wordt aangetoond. Daarenboven toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Dit geldt

des te meer nu in de zaak waarnaar de verzoeker verwijst de betrokken vreemdelingen werden vergezeld door hun minderjarig kind en met de kwetsbaarheid van kinderen rekening diende te worden gehouden, terwijl in deze zaak niet blijkt dat de verzoeker wordt vergezeld door een minderjarig kind. Bovendien betrof het een overdracht aan Italië en niet aan Frankrijk, zoals *in casu*.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Frankrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Frankrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, in het bijzonder voor Dublinterugkeerders, en in de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar.

Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de landeninformatie niet voldoende werd onderzocht of dat de conclusies op grond van de informatie uit het AIDA-rapport, kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist zouden zijn.

3.2.4. Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE